

CRUZIMEA PĂCATULUI

Îți mulțumesc, frate Tom. Vrei să dai volumul mai tare, te rog? Era să nu mai vin în seara aceasta pentru că sunt gripat.

I-am spus fratelui Cocs să-i transmită fratelui Neville să meargă mai departe și să țină el serviciul pentru că eu sunt răcit, dar fratele mi-a zis: „Mai bine vino, frate Bill.” Sfatul lui este bun, mai ales că-mi place să fac un astfel de efort. Adevărul este că sunt prea răgușit ca să predic, dar aș putea să vă vorbesc puțin cu ajutorul acestui microfon.

Nu știu de ce, dar răgușesc întotdeauna când vin în Indiana. Zona aceasta este foarte umedă și se pare că nu-mi face bine. M-am rugat pentru problema aceasta dar se pare că vine oricum. Eu am încercat să fac totul cât se poate de bine pentru că aceasta așteaptă Dumnezeu.

Am credința că El vă va binecuvânta pe toți, în mod deosebit, pe parcursul acestui serviciu care va ține vineri, sâmbătă și duminică. Serviciile vor continua mâine seară, așa-i frate Neville? (Da). Deci vom continua mâine seară.

A trebuit să vin aici, apoi am mers să vorbesc în fața unui grup de misionari din Louisville. Cred că în acest raliu al misionarilor sunt reprezentate 27 de națiuni. Ei m-au chemat la adunarea lor de mâine seară ca să le vorbesc câteva minute. (Cineva spune: „Vrei să te rogi pentru omul acesta?”)

Pune mâna dreaptă pe el, frate. Tatăl nostru ceresc, Te rugăm în Numele Fiului Tău preaiubit, Isus, să-Ți reverși binecuvântările peste noi și să faci ca vindecarea să vină peste fratele nostru care pare foarte grav bolnav. Tu ai spus în Cuvântul Tău: „*Mărturisiți-vă păcatele unii altora și rugați-vă unii pentru alții.*” (Iacov 5.16), de aceea, împreună cu acești oameni Te rog în Numele Domnului Isus să-l vindeci

chiar acum pe fratele nostru. În timp ce fratele stă cu mâinile peste el, reprezentând mâinile Domnului nostru Isus, ne unim cu toții în rugăciune și o trimitem la Tine, în Numele lui Hristos, pentru ca fratele bolnav să se refacă repede din boala pe care o are. Amin.

Domnul să te binecuvânteze, frate. Duceți-l la aer pentru că aici este foarte cald.

Domnule, dacă vrei poți să ieși afară, sau poți sta undeva mai în spate ca să primești aer. Domnul Isus cunoaște toate poverile și necazurile noastre și ni le poartă.

Duminică dimineața va fi un serviciu la răsăritul soarelui, adică la ora 6.00. Câți din voi agreează serviciile la răsăritul soarelui, în dimineața de Paști? Sunt minunate și noi așteptăm o mare binecuvântare.

Deci, dacă va fi cu voia Domnului vom avea un serviciu la răsăritul soarelui, de la ora 6.00 la 7.00. apoi vă veți întoarce la casele voastre pentru micul dejun, pentru ca la 9.30 să înceapă serviciul obișnuit de școală duminicală.

Fratele Neville va fi aici așa că, imediat după școala duminicală, vom avea un serviciu de botez, prin scufundare. Astfel, dacă nu ați fost botezați și doriți s-o faceți; dacă sunteți creștini și credeți în dumnezeirea lui Isus Hristos, că este Fiul lui Dumnezeu; dacă vreți să luați parte la pătășia noastră, vom fi bucuroși să vă avem aici duminică dimineața, pentru scufundare, cam pe la ora 10.00. Să vă aduceți haine. Dacă nu aveți, aici sunt haine de diferite mărimi. Din câte știu însă, nu sunt haine bărbătești, dar oricum, ne vom bucura să vă avem aici în dimineața de Paști.

Duminică după-amiază se va ține un serviciu funerar. Cred că este vorba de cineva care s-a convertit la predica fratelui Neville. Dacă nu greșesc, numele ei este East sau așa ceva.

Am fost sunat de la capelă și am fost întrebat dacă eu, fratele Neville și câțiva dintre frați de aici am vrea să mergem acolo să cântăm și să ținem un serviciu duminică după-amiază la ora 14.00, la Capela Mottaz. Eu nu mi-o amintesc pe femeia aceasta. (O soră spune: „Frate Bill, numele ei este Edna Justice și a venit de puține ori aici.”).

Edna Justice...s-ar putea s-o cunoașteți. Cred că este o soră tânără, așa-i soră? „Da, avea 29 de ani.” O femeie tânără. Mama ei m-a sunat și mi-a spus că rămân în urmă doi sau trei copii mici. Desigur, este foarte trist.

Aceasta arată partea rea a acestei vieți muritoare, nu-i așa? Totuși, dacă a fost în Hristos în seara aceasta îi este mai bine decât oricărui dintre noi. Ea a trecut prin Valea umbrei morții, pe unde trebuie să trecem fiecare dintre noi. Da, într-o zi și eu și voi vom călători pe acolo, dar nu va trebui să trecem Iordanul singuri pentru că El este Salvatorul nostru.

Dacă doriți, puteți veni la capela Mottaz. Se află pe locul unde pe vremuri era Casa funerară Scott și Cobs. Deci, duminică la ora 14.00. Apoi duminică seara vom avea serviciul obișnuit de Paști și probabil vom predica despre moarte, îngropare și înviere.

În ce privește săptămâna viitoare, nu știm ce va face Domnul nostru – dacă vom continua cu serviciile sau vom face altceva.

Am putut recunoaște mulți predicatori din împrejurimi, ceea ce m-a bucurat, iar cineva mi-a spus că este aici și fratele Fuller. Unde ești, frate Fuller? Nu ești fratele care obișnuia să mă ducă la diferite adunări din New York? Mă bucur să te văd, frate. Domnul să te binecuvânteze.

Văd și un alt predicator micuț, pe care fratele Tom nu l-a cunoscut. Nu știu numele băiatului, ci știu doar că i se spune Junior Jackson. Frate Jackson, ridică mâna. Ne

bucurăm să te avem printre noi. Fratele este de lângă Elisabeth, de la Biserica Metodistă, unde voi ține în curând un serviciu, dacă va fi cu voia Domnului. După aceea voi merge în câmp pentru că urmează campania din India.

Cu fiecare zi care trece este tot mai mult și mai mult pentru mine, de aceea aș vrea să mă purtați în rugăciune.

Astăzi este vinerea mare și cred că la ora asta, la Ierusalim, soarele este deja destul de sus. Toată ziua de ieri oamenii au bătut vechea cărare pe care urmele picioarelor însângerate ale Purtătorului crucii au atras lacrimi, plânsete și suferințe. Multe catedrale mari din lume au sărbătorit acest timp memorial căci, dacă ar fi vreun timp pe care lumea ar trebui să-l sărbătorească, acela este acum, în acest timp de necaz.

Am văzut că aveți o orgă mică și-mi place aceasta. Sunt cam demodat și mă întreb dacă este cineva care ar putea să ne dea un ton pentru cântarea: „Isuse, ține-mă aproape de cruce.” Este una din acele cântări vechi, de inimă, pe care obișnuiam să le cântăm pe vremuri. Aș vrea să ne unim cu toții glasurile, căci îmi place aceasta.

„Este un izvor scump

Fără bani, pentru toți.

Un izvor vindecător

Care curge din muntele de la Calvar.”

Câți din voi cunosc măcar un vers din această cântare? Cântați cu mine, apoi

haideți să tragem perdelele și să mergem cu o mie nouă sute de ani în urmă.

Ce jertfă! Asemenea lucru nu a mai cunoscut niciodată lumea, de aceea a fost zguduită cu putere. Nu ați vrea să stați și voi în părtășie și în binecuvântări împreună cu El?

Haideți să cântăm acum în felul acela de modă veche; cântați ca și cum ați fi singuri. Frate Tom, vrei să mă ajuți să conduc cântarea, căci eu nu prea am voce acum.

„Isuse, ține-mă aproape de cruce.

Acolo este un izvor scump

Fără bani, pentru toți.

Un izvor vindecător

Care curge din muntele de la Calvar.

În cruce, în cruce,

Fie slava mea veșnic,

Până când sufletul meu rănit va găsi

Odihnă dincolo de Râu.”

Haideți să murmurăm încetișor în timp ce avem capetele plecate. Mă întreb dacă n-ați vrea să vă rededicați viața lui Hristos și să spuneți: „Doamne Isuse, adu-Ți aminte de mine, căci prețuiesc ostenele Tale, suferința, sângерarea și moartea pe care ai acceptat-o pentru mine. Eu nu sunt vrednic dar îmi voi ridica mâna ca să mă vezi, căci doresc să-mi rededic viața.” Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți.

În ordine. „Doamne, doresc ca în această zi, care este vinerea mare, să-mi rededic viața pentru Tine.” Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Tată, Te rog să-i binecuvântezi pe toți cei care au ridicat mâna și pe cei care nu au avut curaj s-o facă. Te rog să-i binecuvântezi pe fiecare în parte.

Noi ne gândim la Calvar, locul în care Dumnezeu, Mântuitorul nostru, a stat în rușine iar după ce a fost luat jos de pe cruce, niște oameni bogați au luat trupul Lui și l-au rugat pe Pilat să li-L dea ca să-L pună într-un mormânt nou, după ce L-au înfășurat într-o pânză curată.

O, ce simțământ trebuie să fi fost peste ucenicii Săi! Păreau învinși, pentru că Cel în care se încrezuseră atât de mult, S-a dus, dar nu pentru multă vreme deoarece era o Jertfă de sânge. Atâta tot. Într-o zi, El a înviat și atunci a venit din nou bucuria.

Doamne, în seara aceasta Te rugăm să ne ajuți să vedem suferința îndurată de Tine pentru răscumpărarea noastră și tristețea care Te-a cuprins pentru bucuria noastră.

Ajută-ne să ne predăm viețile în slujba Ta, iar sufletele noastre să privească spre Calvar ca să vadă ce moarte îngrozitoare ai îndurat. O, ce crud poate fi păcatul!

Ajută-mă și pe mine, ca slujitor al Tău, căci am o voce atât de slabă, iar copiii Tăi așteaptă să audă ceva din Cuvânt. Ajută-mă să împart Cuvântul vieții, fiecăruia dintre ei, în timp ce ne rededicăm viețile și inimile noastre. O, când ne gândim la sacrificiul Tău, inimile noastre varsă lacrimi de recunoștință și Te rugăm să ne ajuți în Numele lui Hristos. Amin.

Aș vrea să-mi acordați atenția voastră neîmpărțită și să vă rugați pentru mine în timp ce vom citi din Cuvântul Domnului, din Isaia 53.

Probabil ați ascultat cu toții transmisiunile radio. Eu m-am gândit toată ziua la Hristos și la sacrificiul Lui, dar nu am putut merge nicăieri ca să fiu puțin singur, să îngenunchez și să plâng gândindu-mă la ceea ce s-a întâmplat la Calvar.

Nu am apucat să ascult nici unul din programele radio dar probabil s-a predicat din Evanghelii. Poate mâine seară ne vom apropia și noi și vom privi din acel punct de vedere. Dar în seara aceasta ne vom întoarce în Vechiul Testament, pentru că aș vrea să vă vorbesc despre cruzimea păcatului și despre prețul plătit pentru ca noi să putem scăpa de păcatul din viețile noastre.

Cu șapte sute doisprezece ani înaintea venirii lui Hristos, prorocul Isaia a putut spune următoarele cuvinte, prin ungere:

„Cine a crezut ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului?

El a crescut înaintea Lui ca o odraslă slabă, ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat. N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă.

Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în

seamă.

Totuși, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit.

Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea, a căzut peste el și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.

Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea ce drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.

Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis deloc gura, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura.

El a fost luat prin apăsare și judecată; dar cine din cei de pe vremea Lui a crezut că El fusese șters de pe pământul celor vii și lovit de moarte pentru păcatele poporului meu?

Groapa Lui a fost pusă între cei răi, și mormântul Lui la un loc cu cel bogat, măcar că nu săvârșise nici o nelegiuire și nu se găsisse nici un vicleșug în gura Lui.

Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință...Dar, după ce își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile, și lucrarea Domnului va propăși în mâinile Lui.” (Isaia 53.1-10).

Dacă ar fi să aleg un titlu, l-aș lua din versetul 6: „*Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea ce drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.*”

Noi ne bucurăm întotdeauna când Domnul este prezent printre noi, dar v-ați gândit cât a costat aceasta? V-ați dat seama ce preț a fost plătit, ce judecată și ce pedeapsă a îndurat El din pricina păcatului? Cât de crud trebuie să fi fost păcatul ca să-L facă pe Fiul lui Dumnezeu să meargă la Calvar, unde a fost lovit de Dumnezeu, care Și-a întors fața de la El și L-a lăsat să sufere. Priviți cine era El.

În timp ce voi vorbi am să ilustrez un mic tablou. Pentru aceasta, haideți să facem cu toții o mică excursie în timp și să ne întoarcem cu o sută de milioane de ani înainte să fi fost lumea, când nu exista nici o stea și când nu se vedea nimic altceva decât spațiu. Tot acel spațiu era Dumnezeu, căci la început era numai Dumnezeu.

Acum vom privi cum vine la existență o mică lumină albă, un fel de aureolă. Aceea era Fiul lui Dumnezeu, Logosul, care a ieșit la început de la Dumnezeu.

El a început să se gândească cum va arăta lumea și a făcut tot planul ei în gândul Său, apoi a spus: „*Să fie lumină!*”

Imediat a apărut o fărâmă de atom și a avut loc prima explozie atomică. Apoi atomii s-au adunat și au format prima stea, ca o bucată de „proiectil”, care a zburat prin aer.

El a privit-o, poate, câteva milioane de ani pentru că nu se grăbea. Avea o mulțime de timp la dispoziție, o veșnicie, căci El era Începutul și Sfârșitul, iar timpul nu exista.

Apoi a zburat altceva pe cer, iar El ce a făcut? A scris prima Biblie: Zodiacul. A început cu Fecioara, pentru că așa urma să vină El prima dată; și a încheiat cu Leul: a doua Sa venire. A doua Biblie a fost scrisă de Enoh și pusă în piramidă, iar a treia este aceasta. (Fratele Branham arată Biblia sa).

Vedeți? Dumnezeu lucrează întotdeauna prin numărul „trei”, pentru că descoperirea lui Dumnezeu este desăvârșită în „trei”: ca Tată, ca Fiu și ca Duh Sfânt. El este desăvârșit în neprihănire, sfințire și botez cu Duhul Sfânt. Da, Dumnezeu este desăvârșit în trei. Dar și pe noi ne-a făcut desăvârșiți tot în „trei”: trup, suflet și duh, iar trupul ne este controlat de nervi, sânge și celule (carnea); deci tot trei. Totul este desăvârșit în trei.

Pot vedea cum acea aureolă micuță se mișcă peste lumea care era o zgură înghețată și arăta ca un mare aisberg. Ea s-a apropiat de soare și a început să se învârtă în jurul lui, iar când a făcut aceasta ghețarii au început să se topească.

S-a format Texasul și câmpiile lui. Noi am fost învățați cum au venit ghețarii pe aici în jos și cum au înaintat până în Golful Mexic și așa mai departe.

Acum suntem în Geneza 1, când Dumnezeu S-a mișcat și a despărțit apele de cer. Apoi a făcut luminătorii și toată creația Sa. Au urmat copacii, plantele și toate celelalte. Ce postură minunată a avut El! Îi plăcea pentru că era frumos și S-a gândit că este bine, dar nu putea să lase lucrurile în starea aceea, așa că a spus: *„Să facem (plural) om după chipul Nostru (plural).”* (Geneza 1.26).

Când Dumnezeu l-a creat pe primul om, l-a făcut un duh, pentru că era după chipul lui Dumnezeu sau al Fiului Său, al Logosului. Acela a fost primul om și lui i s-a dat stăpânire asupra pământului, ca să coordoneze viața animalelor, exact așa cum face Duhul Sfânt cu credinciosul: „Du-te acolo și fă cutare lucru!” Dacă am fi pe deplin predați Domnului, El ne-ar conduce prin Duhul Sfânt, exact cum a condus Adam animalele.

Apoi El s-a gândit că ar fi bine să facă un om din țărâna pământului, pentru că nu era nici un om care să lucreze pământul, nici o ființă fizică. Astfel, l-a făcut pe om din țărâna pământului. Acesta este punctul în care știința și creștinismul nu se pot înțelege. Știința susține că omul a venit dintr-o viață diferită, pe când noi spunem că a fost creat după chipul lui Dumnezeu.

Adevărul este că omul făcut din țărâna pământului nu este după chipul lui Dumnezeu, ci după al animalelor. Eu nu cred în lanțul evoluției, care susține că toți se trag dintr-o singură celulă. Aceasta este teoria evoluționiștilor.

Desigur, eu cred că noi evoluăm de la un om la altul, dar când Dumnezeu l-a făcut pe om din țărâna pământului, nu l-a făcut după chipul Său. El îl făcuse deja pe om. Biblia spune că El a suflat suflare de viață în nările omului și acesta a devenit un suflet viu. Deci sufletul omului este natura duhului.

Astfel, când sunteți născuți din nou, nu primiți un alt duh, ci o natură nouă a aceluși duh. Deci este același duh dar cu natură nouă.

Dacă luați doi oameni și-i puneți unul lângă altul, amândoi sunt la fel, dar unul este păcătos, iar celălalt creștin.

Poate că unul spune: „Eu am același duh ca și tine!” dar cu toate acestea sunt diferiți: sufletul lor, natura lor este diferită. De ce? pentru că unul a fost schimbat.

Deci El a suflat suflare de viață în acel om. Nu știu cum a făcut-o, cum l-a făcut pe om, dar a pus în el cinci simțuri prin care poate lua legătura cu cortul lui pământesc; așa că poate să vadă, să guste, să miroasă, să audă și să simtă. El l-a făcut pe om în felul acesta dar cele cinci simțuri nu i-au fost date ca să intre în legătură cu Dumnezeu. Pentru aceasta este Duhul Lui, iar „*sufletul care păcătuiește, acela va muri.*” (Ezechiel 18.20).

Eu merg mult în jur încercând să prind ceva și cred că ați prins fiecare punct, așa că puteți vedea ce avea să facă Dumnezeu la Calvar. El a pus în acel om cele cinci simțuri și, pentru că era singur, i-a făcut un ajutor, o soție. Domnul Dumnezeu a luat o coastă din om și a făcut-o din ea pe femeie.

Aici avem un tip minunat: Dumnezeu a luat Mireasa dintr-o parte a lui Hristos. Vedeți? Dumnezeu a luat o coastă dintr-o parte a lui Adam și a făcut-o pe femeie. Din cauza aceasta bărbatul are o coastă în minus față de femeie. Dumnezeu a deschis o parte a lui Hristos la Calvar și a scos afară Mireasa. Noi venim în Trupul lui Hristos prin sângele Său. Numai așa putem intra; altfel nu se poate.

Indiferent la care biserică aparții sau cât ești de bun, trebuie să accepți Jertfa lui Dumnezeu, calea dată de El, pentru că altfel, ești pierdut. Așa este. Aceasta este singura cale prin care poți intra înăuntru; este singura Ușă.

Când a fost pe pământ, Isus ne-a învățat o pildă în care ne-a spus că s-a pregătit o Cină și fiecărui invitat i s-a dat o haină. Dar printre cei prezenți s-a găsit unul care nu avea haina de nuntă așa că a fost scos afară. Stăpânul l-a întrebat: „*Prietene, cum ai intrat aici fără haina de nuntă?*” (Matei 22.12).

În Orient era obiceiul că atunci când mirele invita pe cineva la nuntă, trebuia să aibă haine pentru fiecare invitat. Astfel, dacă avea cincizeci de invitați trebuia să aibă cincizeci de haine. El pune pe cineva la ușă și de fiecare dată când intra un om bogat sau sărac, pune o haină pe el. Astfel, nimeni nu mai știa dacă respectivul este bogat sau sărac, pentru că toți arătau la fel în acele haine.

Așa procedează și Dumnezeu astăzi. El dă Duhul Sfânt fiecărui copil al Său. Toți invitații Săi suntem tratați la fel și nu se ține cont că unul este mai bogat, că altul este mai bun sau că cineva este puțin mai sus. Noi toți suntem la fel înaintea lui Dumnezeu; toți cei invitați la Cina nunții. Acolo este o singură ușă prin care se poate intra și acolo se dau hainele.

Dar Biblia spune că stăpânul a găsit un om care nu avea haina de nuntă așa că l-a întrebat: „*Prietene, cum ai ajuns aici? De ce nu ai haina pe tine?*” *Și omul acela a rămas fără grai.*”

El a intrat pe geam sau pe altă cale, nu pe ușă, de aceea va fi scos afară.

Fiecare om care vine la Hristos, în Trupul lui Hristos, primește Duhul Sfânt, Haina. Da, El stă chiar acolo să o pună pe voi de îndată ce intrați. Vedeți, aceasta a făgăduit și aceasta face.

Revenind la Geneza, am văzut că El i-a făcut omului o femeie, un ajutor. Probabil ați văzut prin magazine tablourile făcute de diferiți pictori. Acelea au fost făcute cu o imaginație foarte săracă. Astfel, ei au făcut-o pe Eva cu părul ieșit în afară... O, ce imagine îngrozitoare! Ei spun: „Acea a fost mama noastră”, dar nimeni în lume nu ar admira o asemenea arătare.

Eu cred că Eva a fost cea mai frumoasă femeie care a existat vreodată pe pământ. Așa este. Iar Adam a luat-o de nevastă. Apoi a venit păcatul.

Eu am o idee referitor la ceea ce s-a petrecut acolo, dar nu spun aceasta în biserică decât dacă am o anumită categorie de oameni. Oricum, când s-a întâmplat aceasta, omul și nevasta lui au fost separați de părtășia cu Dumnezeu. Aici este tabloul pe care aș vrea să-l iau.

Un înger sau o altă ființă cerească s-a dus și i-a spus lui Dumnezeu: „Fiul Tău s-a pierdut! A păcătuit și a căzut.”

Acum priviți cum este omul, căci primul lucru pe care-l face este să-și ridice o religie personală.

Zilele trecute am stat de vorbă cu un bărbat renumit, care mi-a spus: „Știi, frate Branham, religia mea este să țin „regula de aur”.

Aceasta este bine, frate, dar dacă un om nu este născut din nou, va pieri. Da, el trebuie să fie născut din nou. Regula de aur este foarte bună și orice om cu morală o va ține, dar totul trebuie să fie în linia supranaturalului. Voi trebuie să fiți născuți supranatural din Dumnezeu.

Când a păcătuit, omul și-a făcut o religie. Cuvântul **„religie” înseamnă „acoperire”**. Deci este ceva care acoperă. De exemplu, paltonul acesta este o religie morală pentru mine deoarece îmi acoperă trupul. La fel este cu hainele voastre: ele sunt o acoperire.

Acum uitați-vă la Adam. Frunzele lui de smochin au fost bune câtă vreme nu a trebuit să se înfățișeze înaintea lui Dumnezeu. Oh, dar când a trebuit să stea înaintea Lui, și-a dat seama că acele frunze nu-i erau de nici un folos.

Prietene, poate te gândești că ești o persoană destul de bună și s-ar putea să ai dreptate, dar când vii să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu, dacă n-ai acceptat Jertfa dată de El pentru tine, ești pierdut și vei putea vedea aceasta.

O, eu am avut ocazia să văd oameni murind și i-am văzut pe medici făcându-le injecții ca să se liniștească. Eu le spuseseam medicilor: „Doctore, mai ține-l încă un minut...” Vedeți, ei crezuseră că sunt bine dar, așa cum spune Biblia: *„Multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la moarte.”* (Proverbe 16.25).

Orice om care nu este înnoit de Dumnezeu va merge pe calea pierzării. Voi nu puteți face nimic. Sufletul vostru vă călăuzește. Dacă sunteți născuți din nou, sunteți siliți să mergeți în sus, dar dacă nu sunteți născuți din nou veți merge în jos.

Propriul vostru suflet o va face. Este ca o baghetă magică ce deschide o ușă: dacă nu aveți bagheta, nu se deschide ușa. Astfel, dacă nu sunteți născuți din nou, veți fi respinși automat. Asta-i tot.

Dumnezeu a știut că ei nu puteau sta înaintea Lui. Deși se acoperiseră, știau că acoperirea lor nu era suficientă, de aceea s-au ascuns printre tufișuri.

Astăzi m-am gândit la catedralele acestea mari în care bat clopotele să-i cheme pe oameni la biserică. Femeile s-au pregătit în mod deosebit pentru această zi de Paști, cumpărându-și pălării noi și alte lucruri. O, unde am ajuns! Eu nu pot înțelege ce au a face iepurașii cu învierea, sau ce are pomul de crăciun cu nașterea lui Hristos? Prieteni, acesta este păgânism. Înseamnă că undeva am părăsit calea. Așa este.

Dar un bărbat sau o femeie născută din nou își dă seama de aceasta pentru că acolo, în voi, este viață și această viață vă spune că aceste lucruri sunt greșite. Am dreptate? (Amin).

Acum priviți la Adam și Eva. O, vai, când mă gândesc la asta îmi pierd gândurile pe care le-am avut!

Priviți. Vorbiți despre sânge? Nu demult, marele consiliu metodist a hotărât să scoată afară toate cântările despre „Sânge”, motivând că „nu este o religie a uciderii ci este ceva frumos și demn.” Dar nu aceasta este calea pe care o primește Dumnezeu, ci El spune clar: „*Când voi vedea sângele, voi trece pe lângă voi.*” (Exod 12.13). Sângele! „*Viața trupului este în sânge.*” (Levitic 17.11), de aceea carnea se poate mânca, dar „*sângele să nu-l mâncați, ci să-l vărsați pe pământ ca apa.*” (Deuteronom 12.16). Vedeți, voi nu aveți voie să mâncați viața. Observați cât este de minunat!

Atunci Dumnezeu S-a gândit și a zis: „Adam și Eva, veniți aici! Înainte să vă scot

din Eden, voi face ceva.” Și ce a făcut El? S-a dus pe un deal, a luat un miel, l-a omorât, a jupuit pielea de pe el și l-a lăsat să moară. De ce aceasta? Pentru că Dumnezeu trebuia să-Și țină Cuvântul dat. Da, El este Dumnezeu și trebuie să Își țină Cuvântul.

Acesta este motivul pentru care și Maria a trebuit să meargă în ziua de Rusalii în camera de sus ca să primească botezul cu Duhul Sfânt, exact ca ceilalți. De ce? Pentru că ea s-a născut aici, ca muritoare, și ca urmare, trebuia să se nască din nou înainte ca să poată merge în ceruri. Amin.

Acum dați-mi voie să vă spun ceva, doamnelor. Dacă timpurile s-au schimbat nu înseamnă că s-a schimbat și Dumnezeu. Prin urmare, sunteți pierdute dacă încercați să schimbați ceva din Cuvântul Său. Vă spun despre ceea ce a făcut Dumnezeu cu 1900 de ani în urmă, la Calvar, ca să vă arăt că Jertfa trebuia plătită, aceasta fiind calea lui Dumnezeu.

Biblia spune că este o cale care pare bună în ochii oamenilor, dar Dumnezeu a dat singura și adevărata Sa cale, așa că dacă veți umbla întotdeauna pe calea dată de El, nu veți greși niciodată.

Este ca și cum ați porni spre Indianapollis sau peste pod și ați spune: „Acela este Louisville?” „Da”, ar zice cineva, și voi ați lua-o drept pe aici. Dar în felul acesta puteți fi păcăliți. Așa este. Cel mai bine ar fi să luați harta, s-o cercetați și să vă convingeți singuri în ce direcție mergeți.

Prieteni, aici este Harta lui Dumnezeu care ne arată calea spre slavă. Cercetați-o! Iată-o! Este stropită cu sânge pe tot drumul, iar dacă urmați urma sângelui nu vă puteți rătăci. Amin. Mergeți drept pe urma sângelui și veți fi bine căci acolo se văd tot timpul urmele pașilor sângerării.

Priviți cum a lucrat Dumnezeu atunci. Adam și Eva au păcătuțit, iar conform

Cuvântului Său, Dumnezeu era obligat să-i omoare chiar atunci pentru că zisese: „În ziua în care veți mânca (din pomul cunoștinței), veți muri negreșit.” (Geneza 2.17). Acest Cuvânt rămâne valabil pentru veșnicie.

Apoi pot să văd cum El a omorât acel miel. Eu cred aceasta. Acela era Mielul care a fost junghiat înainte de întemeierea lumii. El i-a luat pielea, a aruncat-o în tufișul unde erau ascunși cei doi oameni și le-a zis să se învelească cu ea, apoi să iasă afară. Cei doi au ieșit înveliți în acele piei pline de sânge. Vă puteți imagina frumoasele trupuri ale celor două ființe umane desăvârșite, învelite acum cu niște piei pline de sânge? Oh, eu pot să-i văd cum stăteau acolo.

Și Dumnezeu a spus: „Adame, pentru că ai ascultat de nevasta ta, în loc să ascuți de Mine, din țărână te-am luat și în țărână te vei întoarce.”

Apoi a privit spre femeie și i-a zis: „Eva, pentru că ai ascultat de șarpe, în loc să ascuți de Mine, ai luat viața din lume, de aceea de acum înainte va trebui să aduci viață în lume. Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta, iar dorințele tale se vor ține după bărbatul tău.”

După ce a terminat cu cei doi, Dumnezeu a pronunțat judecata asupra șarpelui, care pe atunci nu era o reptilă ca astăzi. Șarpele era o fiară a câmpului, umbla biped, vorbea și era mai șiret decât toate celelalte fiare. Aceasta o spune Scriptura. El se asemena cu omul și a înșelat-o pe femeie, de aceea Dumnezeu i-a zis: „Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești...și în toate zilele vieții tale te vei târî pe pânțele și vei mânca țărână.” (Geneza 3.14).

Dumnezeu trebuia să-i judece pentru că așa spusese. Fiind Dumnezeu, El nu putea să dea înapoi, ci trebuia să stea pe Cuvântul rostit. Așa este.

Mi-o pot imagina pe micuța Eva privind la Adam, cu părul ei blond atârând pe spate, cu ochii luminoși ca cerul albastru, după culoarea căruia îi făcuse

Dumnezeu, iar lacrimile îi curgeau pe obraji amestecându-se cu sângele de pe pielea care-i acoperea trupul și se prelingea în jos. Adam a cuprins-o cu brațele lui puternice și a tras-o la piept, în timp ce lacrimile îi picurau pe blana de miel, iar sângele animalului curgea jos. Peste tot era numai sânge.

Și Domnul a spus: „Acum trebuie să plecați din prezența Mea. O, și pot să-i văd pe Adam și Eva plecând, în timp ce se țineau strâns îmbrățișați unul lângă celălalt, cu acele piei de oaie atârând în jur, pline de sânge.

Apoi pot să văd tot acel spațiu care era Dumnezeu. El nu are nici început al zilelor și nici sfârșit al vieții, ci este veșnic.

La un moment dat, tot acel spațiu a început să se miște în forma unui Stâlp de Foc și s-a dus în jos privind spre cei doi oameni care mergeau prin grădina Eden, cu pieile pline de sânge atârând până la picioare.

El nu putea suporta acea imagine, de aceea, mișcat adânc în inima Lui, Dumnezeu a silabisit: „DRA-GOS-TE”, iar Biblia spune că *„Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât...”*

Nu putea să-i vadă plecând, așa că i-a chemat înapoi și le-a zis: *„Vrăjmășie voi pune între sămânța ta și sămânța șarpelui.”* (Geneza 3.15). Aceasta s-a făcut la Calvar, când Dumnezeu însuși a venit jos printr-o femeie, născut din fecioară. O, cum aș putea să vorbesc puțin despre aceasta!

Când cei doi au fost izgoniți din pricina nelegiuirii săvârșite, au pierdut toate binecuvântările.

Acum aș vrea să observați. Cei doi fii ai lui

Adam și Eva au venit să aducă o jertfă. Eu cred că marele heruvim stătea la poarta

dinspre răsărit și învârtea acea sabie păzind intrarea în Eden.

Observați. Foc. Deci Duhul Sfânt păzea poarta, iar astăzi face la fel. Prin urmare, dacă vă temeți de Duhul Sfânt și de Foc, nu veți intra niciodată înăuntru. Sabia învăpăiată a lui Dumnezeu. El este un Foc mistuitor care păzește Pomul vieții. Fiți atenți pentru că aici este un tablou minunat.

Pot să-i văd pe Cain și pe Abel mergând să aducă o jertfă. Cred că și-au ridicat altarele chiar la poartă, lângă Tron, unde puteau să se închine.

Iată că vine Cain. Probabil a lucrat tot anul, trudindu-se din răputeri să obțină cele mai mari mere, cei mai mari dovlecei sau ce mai avea el acolo, iar acum a adus din fiecare la poartă, a ridicat un altar chiar acolo, în prezența lui Dumnezeu, așezând toate roadele: crinii lui frumoși și toate celelalte, cât se poate de frumos pe el. După aceea a îngenuncheat și s-a închinat lui Dumnezeu.

Prieteni, dacă Dumnezeu v-ar cere doar să mergeți la biserică, atunci Cain ar fi fost la fel de drept ca și Abel.

Poate spui: „Frate Branham, eu nu fac numai atât, ci aduc o jertfă, plătesc misiunile de peste hotare...” Toate aceste lucruri sunt bune, dar Dumnezeu ne cere mai mult. Și Cain a făcut aceste lucruri: a adus o jertfă, s-a închinat Domnului, a îngenuncheat și L-a lăudat, zicând: „Iată-mă Doamne, sunt aici! Am ridicat un altar și Ți-am adus o jertfă.” Amin. Cu alte cuvinte: „Eu sunt un membru al bisericii și cred în Tine.”

Acum vom intra mai adânc. Să sorbiți totul. „Eu cred în Dumnezeu. Am ridicat un altar, am adus o jertfă, iar acum stau aici, Doamne, și Te slăvesc.” Și ce s-a întâmplat? Dumnezeu i-a întors spatele. Așa este.

Un pastor din acest oraș mi-a spus odată:

„Știi ce voi face în dimineața de Paști?”

„Ce?” am întrebat.

„Am să urez poporului meu un Crăciun fericit.”

„De ce?”

„Pentru că mulți nu vor mai veni la biserică până la Paștele următor.” Vedeți? Toată lumea iese afară de Paști, își cumpără haine noi și pălării, dar ce are asta a face cu Hristos?

Oh, protestanții vor cheltui milioane de dolari pentru crini, deoarece fiecare va veni la adunare cu un crin în mână și-l va pune pe altar.

Prieteni, lui Dumnezeu nu-i pasă de crinii puși pe altar, ci vă vrea pe voi pe acel altar. El nu vrea crinul , nu vrea munca voastră, ci vă vrea pe voi. Aceasta este ceea ce vrea El. Dumnezeu cere să fii pus tu pe altar.

Acum aș vrea să observați că Satan a fost în Cain. Aceste cuvinte ar trebui să vă facă să vă simțiți bine, călătorilor!

Probabil sunt unii care spun: „Păi aș vrea să avem aceasta! Aș vrea să avem și noi asta și cealaltă în biserică.” Fiți mulțumiți! Aleluia. Mai bine să mă închin într-o cămăruță, undeva în spatele unei alei și să-L am pe Dumnezeu în ea, decât să fiu într-o catedrală în care nu este Dumnezeu. Așa este.

Acum observați cum a adus Cain jertfa lui. El a venit din linia lui Satan, de aceea a adus pe altarul lui roade frumoase, ceva ce a făcut el însuși, nu ceva ce i-a descoperit Dumnezeu.

Asemenea lui Cain, astăzi sunt o mulțime de oameni care spun: „Păi, eu aparțin la diferite alte ordine. Am donat atâta la Crucea Roșie și am făcut multe binefaceri. Ce zici de toate acestea, frate Branham?”

Este bine, toate sunt bune, dar *„Dacă un om nu se naște din nou, nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu.”* (Ioan 3.3). Este bine că faceți binefaceri, dar nu aceasta este calea dată de Dumnezeu.

Cain a venit în felul lui, iar în seara aceasta sunt mulți care vin tot așa. Voi nu puteți judeca aceasta pentru că raționamentul vostru nu este potrivit. Și dacă vă bazați pe rațiune, nu mai aveți nevoie de credință. Voi trebuie să pășiți prin credință.

Poate zici: „Frate Branham, vrei să spui că trebuie să mă pun jos, să fiu umplut cu Duhul Sfânt și să mă port ca ceilalți?” Dacă aștepti să fii ca restul, fă-o. Asta-i tot. Da, domnilor.

Naaman a pășit la fel. Dumnezeu îi spusese profetului Său: *„Spune-i: „Du-te și scaldă-te de șapte ori în Iordan.”* Dar acel bărbat s-a supărat și a zis: *„Nu sunt oare apele Damascului mai curate și mai bune decât apele din Israel?”* Așa era, căci apele Iordanului erau destul de murdare, dar aceea era cerința Domnului.

Aș vrea ca fiecare dintre voi să privească la Calvar ca să vadă ce L-a costat pe Dumnezeu salvarea noastră, cu 1900 de ani în urmă, apoi ridicați mâna și spuneți: *„Voi urma calea celor neînsemnați și disprețuiți ai Domnului.”*

Poate zici: „Trebuie să mă unesc cu aceia pe care unii îi numesc „holly-rollers?” Frate, eu am fost aproape de trei ori prin toată lumea, dar nu am văzut vreunul. Nu, domnilor. Am văzut oameni sfinți, nu holly-rollers. Acesta este un nume de batjocură pus de Satan peste Biserică.

Biblia spune că fără sfințire nimeni nu Îl va vedea pe Dumnezeu. (Evrei 12.14). aceasta este calea Lui. Amin.

Poate spui: „Oamenii aceia care urlă, strigă și merg mai departe?” Frate, aceasta este. „Păi. Mie mi se par niște nebuni!” Acesta este motivul pentru care trebuie să te naști din nou, căci dacă se va întâmpla aceasta, nu ți se vor mai părea nebuni. Nu, ci vei fi unul dintre noi. Și ei au gândit ca tine cândva. Așa este. Au gândit în felul acesta până au fost prinși înăuntru.

Dar este nevoie de o schimbare, de o convertire. Cuvântul „convertire” înseamnă „a schimba ceva”. Astfel, dacă un om moare față de sine și spune: „Doamne, nu știu nimic despre aceasta, dar ia-mă înăuntru”, Dumnezeu o va face negreșit. Amin.

Cain a spus: „Eu am pus toate acestea aici.” Dar Dumnezeu le-a respins măcar că totul arăta foarte frumos. Poate te gândești: „Păi, eu mă duc la serviciul de la răsăritul soarelui, deci îmi trebuie o pălărie nouă.”

Odată, o fată urma să cânte în adunarea mea. Mama ei spăla haine ca să-și câștige existența, iar fiica ei dorea să aibă în păr acel lucru...nu știu cum se numește, dar știu că este greșit. Cum se numește, Tony? (cineva spune: „Permanent”). Da, așa se numește: „permanent.” Ea dorea aceasta înainte de a cânta în cor, în timp ce sărmana ei mamă spăla toată ziua ca să-i asigure existența. După ce și-a pus permanentul, eu i-am spus categoric că nu-i permit să cânte pentru că nu era potrivit să meargă așa înaintea Domnului. Corect.

Dumnezeu să ne ajute să ținem amvonul curat, oricare ar fi prețul.

Fraților, eu cred în experiența de modă veche, așa că întoarceți-vă și scoateți afară orice rădăcină de amărăciune, apoi săpați pământul și semănați sămânța.

Cain se gândea că altarul lui este frumos, iar oamenii de astăzi își zic: „Vom construi o biserică nouă.” Aceasta este în ordine, totul este frumos, este bine, cu condiția să fie în linie cu Domnul Isus. Dacă Îl veți pune pe El pe primul loc, să știți că se va îngriji de toate lucrurile.

Cineva mi-a zis: „Frate Branham, crezi că fata aceea ar trebui să meargă la altar în felul cum arată?” „Frate”, i-am răspuns, „este primăvară. Vezi copacii de acolo? Ei au frunze exact ca astă toamnă, dar nu a fost nevoie să mergem noi să le dăm jos de pe ei, ca să iasă cele noi, ci noua viață a venit pur și simplu sus, iar frunzele vechi au căzut de la sine.” Așa este. Amin. Dar vă mai pot spune ceva. Dacă frunza veche nu cade, înseamnă că nu a intrat noua viață. Nu vă enervați pe mine pentru că acum vorbesc despre Isus. În ordine.

Priviți ce L-a costat pe Tatăl nostru ceresc salvarea noastră. Priviți ce a făcut pentru noi.

Cain și-a adus jertfa, s-a închinat, s-a dus la biserică și a fost la fel de bun ca și Abel. La fel a fost Esau. Ba în ceea ce privește caracterul, a fost mai bun decât Iacov. El și-a iubit tatăl și a făcut o mulțime de lucruri bune, dar cu toate acestea Dumnezeu l-a ales pe Iacov. Observați-l pe Abel când a venit să-și aducă jertfa. Ei bine, a fost o diferență. El nu a lucrat, nu a încercat să găsească cea mai mare biserică din oraș ca să meargă la ea; nu a căutat cel mai drăguț grup de oameni cu care să se asocieze (Amin), ci a luat ceea ce avea și a venit. Asta-i tot. El era păstor, deci și-a luat mielul, l-a legat...presupun că nu avea vreo sfoară în timpul acela, așa că l-a legat cu o viță-de-vie. Dar despre ce vorbea aceasta? Ei L-au adus la Calvar, pentru că era Mielul. De ce a fost născut într-un grajd? Ei bine, pentru că mieii nu se nasc în casă, ci în grajduri. Și ei L-au dus la tăiere ca pe un miel, căci El

era Mielul lui Dumnezeu încă înainte de întemeierea lumii.

Iată, acolo venea mielul lui Abel, iar aici a venit Mielul lui Dumnezeu. Când mă gândesc la aceasta, inima mea se mișcă. O, când mă gândesc că eu, un biet păcătos nevrednic, fără Dumnezeu în lume, fără nici o nădejde, am primit un asemenea har, pentru că la timpul potrivit Hristos a murit în locul meu. Cel minunat a devenit respins și disprețuit, pentru ca eu să pot fi acceptat înaintea Lui. O, eu nu pot trece peste aceasta! Nu pot să-mi închipui cum a putut face așa ceva pentru mine. Cine eram eu?

Poate zici: „A făcut-o pentru tine?” Da. Duhul Sfânt m-a căutat și într-o zi mi-a spus: „El a făcut-o pentru tine!” iar eu L-am crezut și Îl cred. Da, domnilor. L-am acceptat și am văzut că așa era. Chiar dacă oamenii spun că este fanatism sau mai știu eu ce, eu Îl cred pe Dumnezeu, pentru că a făcut exact ceea ce a spus.

Eu pot să-l văd pe Abel. Priviți. Pot să-l văd cum merge și ia o viță, după care prinde mielul, întâiul născut al oii și îl leagă în jurul gâtului. Apoi începe să-l tragă după el. (Nu este prea frumos un asemenea tablou, este adevărat?) Îl pune pe o piatră mare, aflată chiar lângă poarta dinspre răsărit și se pregătește să-l ucidă.

Cain a trudit probabil tot anul ca să aducă cea mai bună recoltă și se gândea că aceasta îl va mulțumi pe Dumnezeu.

Mulți oameni spun: „Nu voi mai minți, nu voi mai fuma, nu voi mai fura, ci voi merge într-o clasă de oameni buni, voi intra în societate.”

Aici este! Pe Dumnezeu nu-L interesează că întorci o nouă pagină; El vrea să-ți întorci inima spre Hristos și să-L lași pe El să-ți schimbe, pentru că tu nu poți face aceasta singur. Nu, pentru că nu ești salvat prin faptele tale bune, ci prin harul Său: „*Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.*” (Efeseni 2.9).

Nu ce sunt eu; nu ce am fost eu, ci ceea ce este Hristos în mine; ceea ce a făcut El pentru mine și pentru voi.

Observați un tip minunat. Iată-l pe Abel trăgând după sine micuța ființă, care probabil știa ce-o așteaptă, căci abia își mai târa picioarele. Acesta este un tip minunat spre Hristos, târându-și crucea. Mielul lui Dumnezeu străbătând Ierusalimul și căzând adesea sub povara crucii.

Iată-l pe micuțul miel pus pe o piatră mare, apoi Abel a căutat o piatră ascuțită ca să-l junghie, căci nu știa dacă aveau cuțite în vremea aceea. L-a prins de după cap, l-a tras așa (fratele Branham arată), a luat piatra și a început să-i taie gâtul. Acolo a murit micuțul miel, pe acea piatră mare, în timp ce sângele său curgea peste tot din pricina arterelor tăiate. Blănița lui albă a devenit roșie din pricina sângelui, iar Dumnezeu a privit din ceruri și a spus: „Asta este. Aceasta este calea; acum o ai.” Sângele țâșnea peste tot din venele lui. Oh, iar cu o mie nouă sute de ani în urmă, Fiul lui Dumnezeu a fost luat din închisoare, dus înaintea scaunului de judecată, apoi la Golgota, pe acel deal mare.

Simon din Cirena L-a ajutat să-și ducă crucea până sus pe munte, iar acolo, Sângele Lui a curs șiroaie din trupul lovit. Aleluia! Soldații L-au batjocorit și L-au scuipat pe față dar El nu a reacționat în nici un fel deoarece spusese: *„Împărăția Mea nu este din lumea aceasta. Dacă aș vrea, l-aș putea cere Tatălui și El Mi-ar da câteva legiuni de Îngeri care să lupte pentru Mine; dar Împărăția Mea nu este aici, așa că: „Să se facă voia Ta, Tată!”* (parafrazare).

Billy Sunday spunea odată: „În fiecare copac stătea un înger, așa că tot ce trebuia să facă El, era să întindă mâna și ei L-ar fi ajutat.” O, vai, nu-i acesta adevărul?

Caiafa a privit și a spus: *„l-a salvat pe alții iar pe Sine nu Se poate salva?”* acesta este cel mai mare adevăr pe care-l putea spune, căci dacă S-ar fi salvat pe Sine, nu ne-ar fi putut salva pe noi. Deci, El i-a dat viața ca să-i salveze pe ceilalți. Aleluia. Amin!

„Noi rătăceam cu toții ca niște oi...dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.” (Isaia 53.6).

„Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura.

El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.”

Ați putea respinge o asemenea dragoste care nu are nici o asemănare? Oh, să-L vezi urcând panta dealului, clătinându-Se, disprețuit, slab, cu trupul plin de răni și de vânătăi și apăsător de greutatea poverii. Când spun aceste cuvinte, mă gândesc la poetul care a zis:

„Între pietre despicate și cer întunecat,

Mântuitorul meu Și-a plecat capul și a murit.

Perdeaua ruptă a descoperit calea

Spre bucuria cerească fără sfârșit.”

Ce Mântuitor! Oh, cum aș putea respinge dragostea fără asemănare a Celui ce a făcut acest sacrificiu pentru mine și pentru voi?

Frate și soră, nădăjduiesc că în seara aceasta veți veni la Dumnezeu, căci aceasta este calea pentru voi. El este singurul care a luat locul vostru; este singurul care în seara aceasta stă la dreapta lui Dumnezeu, ca Răscumpărător înrudit, ca să

pledeze pentru fiecare păcătos aflat aici, ca să vină la El. Am încredere că veți face aceasta. Cred că nu veți lăsa să treacă Paștele acestea.

Prieteni dragi, suntem la sfârșitul drumului. Eu cred aceasta din toată inima și doresc ca Domnul să vă binecuvânteze. Fie ca El să vă facă fapte noi în Hristos și să vă călăuzească în continuare.

Biblia spune că odată era un bătrân orb. Numele lui era Bartimeu. Istoria spune că acest om avea doi porumbei. Ei erau învățați să facă tot felul de tumbe, iar oamenii îi priveau și puneau câțiva bănuți în cana din mâna orbului. El era căsătorit și avea o fetiță, dar nu o văzuse niciodată. Se spune că avea zece sau doisprezece ani; o vârstă la care începe o viață nouă.

Povestea spune că într-o seară fetița lui s-a îmbolnăvit, iar Bartimeu s-a dus la Domnul și l-a zis: „Doamne, dacă Te vei îndura și-mi vei vindeca fetița, îți voi aduce ca jertfă cei doi porumbei.” Domnul i-a vindecat copila iar el s-a ținut de cuvânt și l-a adus jertfă cei doi porumbei.

A mai trecut un timp, iar într-o zi s-a îmbolnăvit și nevasta lui. Era așa de rău încât toți au crezut că va muri. În noaptea aceea, Bartimeu a ieșit din casă și pipăind zidul casei lui, a ieșit în câmp, a îngenuncheat și a spus: „Dumnezeule, dacă vei cruța viața soției mele, mâine îți voi aduce ca jertfă mielul meu.”

În timpul nostru, orbii sunt conduși de câini, care sunt dresați pentru așa ceva, dar în zilele acelea orbii erau conduși de miei. Soția lui s-a făcut bine, iar a doua zi, Bartimeu s-a dus la Templu. Văzându-l, marele preot Caiafa, l-a întrebat:

„Unde mergi, Bartimeu?”

„O, mare preot,” a răspuns el, „mă duc la Templu să aduc jertfă mielul meu, căci l-

am promis Domnului că dacă îmi va vindeca soția, Îi voi aduce ca jertfă mielul meu.”

„Nu poți jertfi mielul acela!” a spus Caiafa, „pentru că el este ochii tăi. Am să-ți dau bani să-ți cumperi un miel de jertfă de la vânzătorii din Templu.” „O, mare preot, eu nu l-am promis lui Dumnezeu un miel, ci i-am promis mielul acesta.” O, Doamne! Mă întreb dacă ați făcut asemenea promisiuni Domnului.

Prieteni, dacă vedeți acel Miel atotsuficient, spuneți în seara aceasta: „Doamne, dacă vei îngădui să mă fac bine, Îți promit că Te voi sluji; voi face tot ce voi putea, dacă-mi lași copilașul în viață.”

Dacă ați condus până la groapă pe unul dintre dragii voștri: pe tatăl sau pe mama voastră, poate ați spus: „Mă voi întâlni din nou cu ei.” Vă întreb: „Ați vorbit serios când ați spus aceasta?” Mă întreb dacă nu cumva acest Paști va veni și va trece fără ca voi să împliniți ceea ce ați promis?

Orbul Bartimeu s-a dus la Templu cu mielul său, iar cei ce se aflau acolo l-au întrebat: „Bartimeu, știi că mielul acesta reprezintă ochii tăi?” „Da, știu aceasta, dar l-am promis lui Dumnezeu și știu că El îmi va da alt miel care să țină locul ochilor mei.”

Nu mult după această întâmplare, el a auzit o zarvă mare, iar Dumnezeu i-a dat Mielul pentru ochii săi orbi. El i-a întrebat pe cei din jur: „Ce este gălăgia aceasta?” De obicei, El este acolo unde este gălăgie. Și oamenii i-au răspuns: „Trece pe aici Unul numit Isus din Nazaret.”

Orbul și-a aruncat imediat haina și fără să-i pese de altceva, a început să strige: „Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine.” Vedeți? Dumnezeu i-a dat un Miel, iar Bartimeu s-a dus direct la El.

Oamenii bogați și cei aflați în apropiere, i-au zis: „Stai liniștit! Nu vezi că nu te aude?” dar el a strigat și mai tare. Unii îi ziceau: „Zilele minunilor au trecut. Nu mai este așa ceva.” Dar Bartimeu a strigat și mai tare: „Fiul lui David, ai milă de mine! Ai milă de mine, Te rog.” Mielul dat de Dumnezeu.

Prieteni, același Miel care a fost dat pentru ochii orbi ai lui Bartimeu, S-a dat și pentru voi în urmă cu 1900 de ani, iar El a urcat Golgota, lovit și zdrobit, și S-a dat ca Jertfă pentru noi.

Ascultați, prieteni. Abel a intrat în turma lui, a luat mielul și l-a jertfit pe o piatră de sacrificare..... Abel a murit pe aceeași piatră cu mielul lui, iar eu vă întreb: „Ați vrea să muriți pentru voi înșivă în seara aceasta? Vreți să muriți față de toată gândirea voastră?” dacă da, spuneți: „O, Dumnezeule, ai milă....”

Oh, când mă gândesc la bărbații și femeile care duc o viață în care urmăresc alte scopuri decât slujirea Domnului, și care sunt plini de mândrie; când mă gândesc la bărbații mai în vârstă care privesc numai la slujba lor, la prestigiul lor și la vecini, în inima mea se ridică o întrebare: „De ce nu vreți să urcați în seara aceasta la Calvar?” Aleluia. Lăsați ca propria voastră viață să fie zdrobită și muriți cu El la cruce. Pune-ți brațele în jurul Stâncii veacurilor, care a fost despăcată pentru mine.

„Lasă-mă să mă ascund în Tine,

În timp ce apele se rostogolesc aproape,

În timp ce furtuna se desfășoară

Ascunde-mă, o, Salvatorul meu, ascunde-mă”.

Lăsați lumea să facă ce vrea. Lăsați teologii să facă ce vor, căci eu nu vreau să am de-a face cu teologia lor, ci singurul lucru pe care-l doresc este Isus Hristos în inima mea. Lăsați-mă să mor cu Mielul meu!

Îmi amintesc cât mi-a fost de greu când am mers în misiune printre oamenii de culoare. Alții stăteau și ziceau: „Merge în misiune de culoare!” Era greu. M-am dus acolo cu o grămadă de mândrie de Kentucky, dar Dumnezeu mi-a zis: „Dacă îl vrei, pășește chiar acolo.” Astfel, m-am dus, am îngenuncheat la altar și am stat acolo. Am murit fața de vechiul Bill Branham, chiar acolo, acum douăzeci de ani. Aleluia! Da, *„am murit împreună cu Hristos și trăiesc...dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.”*

Oh, iar într-o zi glorioasă, când El va veni, poate că trupul meu va zăcea în țărâna pământului, dar veți vedea iarba dându-se la o parte, iar eu voi ieși afară într-un trup asemenea chipului Său sfânt, împreună cu mulți, în puterea învierii Lui.

Nădejdea mea este că toți cei aflați aici vor urca în seara aceasta la Golgota.

Soră, dacă vrei să ne dai tonul pentru cântarea: „Mai aproape de Tine, Doamne.” Poate ziceți: „Cântarea aceasta este pentru înmormântare.” Ei bine, fraților, dacă a fost vreodată un timp în care am avut nevoie de o înmormântare, atunci este chiar acum când oamenii vor muri față de ei înșiși și față de mândria lor. Haideți să ne plecăm capetele în liniște.

O, Dumnezeule, când mă gândesc la ce s-a întâmplat atunci, chiar și oasele îmi tremură. Cum L-au zdrobit ei pe acel Miel! L-au pus spini pe cap și i-au înfipt adânc în carne. Soldații L-au scuipat în față și L-au zis: „Fă ceva, împărate!” Oh, și El era Prorocul prorocilor. Ei L-au acoperit ochii cu o cârpă, L-au lovit peste cap cu un băț și L-au spus: *„Prorocește și spune cine te-a lovit!”* Dar prorocul a spus cu mult înainte de aceasta: *„El nu a deschis gura...”* L-au legat mâinile sus și L-au biciuit până i s-au văzut coastele prin spate. Sângele îi curgea șiroaie și picura pe pământ, dar El nu a spus nimic.

Acum Îl văd mergând...Acela era Emanuel; acela era sângele lui Dumnezeu care curgea pe pământ. Apoi văd cum Îi pun crucea în spate: acea cruce grea. Oh, iată-L mergând de-a lungul străzii, printre râsete și batjocuri: „Priviți-L pe marele Proroc! Iată-L pe acel mare Învățător! Iată-L pe marele Vindecător!...” Dar El este Domnul meu. O, Dumnezeule, lasă-mă să urc cu El. Iată-L urcând pe deal...Văd niște femei tinere, pe jumătate dezbrăcate, îmbrățișându-se cu prietenii lor și bătându-și joc de EL.

Frate Ward, situația nu s-a schimbat prea mult. Pot să-i văd pe membrii bisericii spunând: „Iată, Acela este individul care a vrut să ne rupă bisericile predicând împotriva păstorului nostru. Uitați-vă cum a ajuns!”

Dar prorocul a spus că așa trebuia să fie, pentru că El era Mielul lui Dumnezeu. Pot să-L văd în timp ce-și întorcea capul! Scuiatul i se scurgea pe toată barba. Privea spre cer, gemea și pășea mai departe. Doamne, vreau să merg și eu cu El prin credință. Vreau să Îl bat pe spate și să Îi spun: „Doamne voi sta aici. Spune-mi doar ce trebuie să fac și voi face. O, cât de mult Te iubesc, Doamne.”

Oh, și acolo sus pe deal, ei l-au luat mâinile scumpe și le-au pus pe cruce! Aceste mâini care au oprit febra; care au atins sicriul în care zăcea singurul fiu al unei văduve și l-au readus la viață; care au adus-o înapoi la viață pe fiica lui Iair și pe fratele Mariei, când a spus: „*Lazăre, vino afară!*” Acele buze acum ard, sângerează și gem, în timp ce piroanele îi străpung mâinile și picioarele, așa cum spunea prorocul cu sute de ani înainte de împlinire: „*Mi-au străpuns mâinile și picioarele.*” (Psalmul 22.16).

Ce era aceasta? Era Mielul lui Abel. Ei l-au luat și l-au târât pe pământ, cu toată carnea sfâșiată; cu trupul tremurând de durere și l-au atârnat pe cruce, iar când a spus: „*Mi-e sete!*”, l-au dat să bea oțet. Toți râdeau de El și Îl batjocureau, zicând: „Mare făcător de minuni, fă și acum ceva!” dar cerul s-a întunecat și fulgerele l-au brăzdat, în timp ce Dumnezeu Își ascundea Fața căci nu putea privi acea priveliște.

O, Dumnezeule, cât de crud a fost păcatul; cât de crud și ne îndurător, aducând asupra Celui mai iubit dintre oameni acea cumplită pedeapsă! El a plătit un preț atât de cumplit încât chiar și Dumnezeu Și-a întors Fața. Îngerii și-au întors fețele și au început să plângă; luna și stelele nu au putut călători mai departe și și-au pierdut strălucirea, deoarece chiar Dumnezeul care le crease, murea pe cruce. Oh, și El Și-a plecat capul. Înainte ca să facă aceasta, a privit spre cei care trăgeau la sorț pentru cămașa Lui, împlinind ceea ce spusese prorocul, apoi a zis: „*Tată, iartă-i căci nu știu ce fac!*” În El era numai dragoste – în Mielul dat de Dumnezeu și junghiat înainte de întemeierea lumii.

Acolo murea El, fără prieteni, părăsit chiar și de Dumnezeu însuși. Da, Dumnezeu însuși, Tatăl Lui, L-a părăsit.

Cu toate acestea noi mergem râzând, plini de veselie și nepăsători, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Oh, Dumnezeule, atunci când mă aflam în spital, iar medicul a spus: „Va muri!”, Cel ce m-a vindecat a fost acel Sânge scump. Eram un băiat păcătos, dar Sângele acela mi-a șters toată vina; m-a scos din stricăciunea în mijlocul căreia trăiam și m-a făcut fiul Său. Oh, Doamne, păstrează-mă aproape de cruce! Aceasta este dorința mea. În viziunea mea, ceea ce a realizat aceasta pentru noi, este Dragostea nespusă a lui Dumnezeu, care a venit jos.

Toți cei ce vin la El, vor primi Viața veșnică și nu vor fi respinși, căci este scris: „*Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi scoate afară.*” Dumnezeu să ne facă pe fiecare în parte să plecăm acasă cu gândul acesta: „Ce Jertfă! Ce preț a trebuit să fie plătit pentru răscumpărare! Cât L-a costat pe Dumnezeu!” Pe noi nu ne-a costat nimic, ci tot prețul a fost plătit de Fiul Său. Da, Dumnezeu a plătit prețul cel mai scump: viața lui Hristos. El era Trandafirul din Saron, dar ca să obții parfumul Lui, trebuie să-l zdrobești. Astfel, frumoasa Lui viață a fost zdrobită încă de tânăr, când avea numai 33 de ani, pentru ca noi să putem trăi.

Stai aproape de mine, Doamne! Stai lângă mine, iar atunci când vei ajunge la capătul acestui drum și când viața mea se va sfârși, fie ca Cel care a murit acolo, să vină lângă mine. Dorința mea este ca toți cei aflați aici, să ajungă acolo.

Doamne, poimâine vom înmormânta o femeie tânără care a stat odată în biserica aceasta, ascultând predica. Tu știi totul despre ea; știi dacă este salvată. Dacă nu, este dusă. O, Dumnezeule, ai milă de fiecare bărbat și femeie de aici și pune în inimile lor acest gând: „Nu am nimic în brațele mele decât crucea Ta.” Îngăduie ca fiecare dintre ei să moară pe acea cruce.

Doamne, în timp ce stau aici, la acest amvon, îmi predau viața Ție. Îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine și mă predau din nou în această zi de aducere aminte a crucificării Tale. Ia-mă, Doamne. Iartă-mi toate alunecările și greșelile. Fă-mă tare și puternic, Doamne, în Duhul lui Dumnezeu, ca să pot câștiga suflete pentru tine.

Binecuvântează această adunare căci Te rugăm aceasta în Numele Lui. Iartă orice păcătos și întoarce orice rătăcit.

În timp ce avem capetele plecate, vreau să spun că pentru voi, pentru tinerii din spate, a trebuit să vorbesc cam tăios aseară, deși nu-mi place să fac aceasta. Dumnezeu să binecuvânteze inimile voastre. Poate vă gândiți că fratele Branham a fost dur, dar adevărul este că vă iubesc. Și eu am fost în punctul din care ați început voi și știu cum este. Acesta este motivul pentru care am spus acele cuvinte, iar voi veți vedea dacă nu îl veți iubi mai mult pe Domnul.

Rugați-vă pentru mine, ca timpul acesta să fie unul de predare. Predați-vă și voi, Lui, mamelor și taților. Acceptați-L în inimile voastre, credeți-L din tot sufletul și urmați-L.

Acum, în timp ce avem capetele plecate, vrea cineva să fie amintit în rugăciune?

Ridicați mâna și spuneți: „Frate Branham, amintește-mă și pe mine, căci vreau să fiu mai aproape de Dumnezeu.” În ordine. Sunt zeci de mâini ridicate.

Tată, amintește-ți de toți, căci Te rog să faci aceasta ca ei să aibă pace. Lacrimile le curg la fel ca mie, chiar dacă unii par a fi oameni duri. Lacrimile curg șiroaie pe fețele lor brăzdate de riduri. Primește-ne Doamne, și iartă-ne pe fiecare în timp ce stăm în prezența Ta divină.

Dumnezeule, iartă-ne, Te rugăm și fă ca în ziua aceea să fim luați în Împărăția Ta și salvați din lumea aceasta, căci Ți-o cerem în Numele Lui.

Rămâneți în picioare, cu capetele plecate și să cântăm încetișor: „Mai aproape de Tine, Doamne!”

- Amin -